

Chương 93

Langdon chẳng cần biết sẽ đi đến đâu. Bản năng là phương tiện định hướng duy nhất để thoát khỏi hiểm nguy lúc này. Khuỷu tay và đầu gối đau rất vì phải bò lồm cồm dưới gầm ghế. Nhưng Langdon vẫn tiếp tục bò. Tâm trí mách bảo anh hãy di chuyển về bên trái. Nếu ra được đến lối đi giữa là có thể chạy thoát ra ngoài. Anh biết điều đó là không thể. Lối đi chính đã bị cả một bức tường lửa bịt mắt rồi! Đầu Langdon căng ra để tìm đường thoát thân, trong khi tay và chân vẫn tiếp tục bò. Tiếng bước chân bên phải đã gần hơn.

Langdon hoàn toàn bị bất ngờ. Anh cứ tưởng còn khoảng 3 mét nữa thì sẽ đến cửa trước của thánh đường. Nhưng anh đã ước lượng sai. Bất ngờ, những chiếc ghế đang che chắn cho anh biến mất. Langdon sợ cứng người, người anh nhô hẳn ra ngoài, ngay phía trước thánh đường. Từ góc nhìn kỳ dị của anh lúc này, Langdon thấy một hình khối rất lớn hiện ra phía tay trái, chính là tác phẩm nghệ thuật đã dẫn dắt anh đến đây. Langdon đã quên hẳn tác phẩm điêu khắc này. Khoảnh khắc đê mê của thánh Teresa hiện ra, chẳng khác nào một vật phẩm khiêu dâm thời hiện đại... vị thánh trong tư thế nằm ngửa, cơ thể oằn oại trong hoan lạc, miệng hé mở như thể đang rên rỉ đê mê, và trên người nữ thánh, một thiên thần đang giương cao cây giáo lửa.

Một phát đạn nổ ngay trên hàng ghế băng, sượt qua đầu Langdon. Anh bắt giác căng người lên như một vận động viên thể thao đang chạy nước rút. Lượng adrenaline trong máu tăng vọt, theo bản năng, anh chạy, đầu cúi xuống, chạy ngang qua thánh đường rộng lớn, hướng về phía tay phải. Lại có tiếng súng nổ sau lưng, một lần nữa Langdon cúi xuống thật thấp, rồi trượt chân, văng một đoạn dài trên sàn đá hoa cương, rồi ngã vật xuống ngay trước hàng lan can của một cái hốc tường bên tay phải.

Đúng lúc này, anh trông thấy cô gái đang nằm bất động phía cuối thánh đường. Vittoria! Đôi chân trần của cô gái quặp lại, bất động, nhưng hình như vẫn còn thở. Langdon chẳng kịp làm gì để giúp Vittoria.

Ngay lập tức, tên sát thủ vòng qua những hàng ghế bên tay trái nhà thờ và bắt đầu sải bước về phía Langdon. Trong tích tắc, Langdon nhận ra, thế là hết. Hẳn giương súng lên, và điều duy nhất Langdon có thể làm trong lúc này là lẳng người, nhảy qua lan can vào trong hốc. Đúng lúc Langdon chạm chân xuống sàn đá bên trong hốc, hàng cột đá bao quanh hốc bị một loạt đạn phá tan tành.

Loạng choạng bò sâu thêm vào trong hốc, Langdon cảm thấy mình đã thật sự bị dòn vào chân tường trong cái hốc hình bán nguyệt này. Trước mắt anh, thứ duy nhất được đặt trong hốc hiện ra mới đúng lúc làm sao - một cái quách bằng

đá. Có lẽ để dành riêng cho mình, anh thầm nghĩ. Đến cả kiểu dáng của nó cũng thích hợp một cách kỳ lạ. Đây là loại quan tài đá nhỏ, giản dị, không có các chi tiết trang trí cầu kỳ. Chúng tỏ gia tộc này không giàu có lắm. Chiếc quan tài được kê trên hai phiến đá hoa cương, Langdon quan sát khe hở giữa chiếc quan tài và sàn nhà, ước lượng xem có thể chui lọt xuống dưới không.

Tiếng bước chân vang lên ngay sau lưng.

Chẳng còn sự lựa chọn nào khác, Langdon dán chặt người xuống sàn, trườn vào bên dưới chiếc quan tài đá. Mỗi tay bám vào một phiến đá hoa cương, anh đẩy người vào trong, giống như một vận động viên bơi ếch, kéo thân mình vào bên dưới quan tài.

Súng nổ.

Cùng với tiếng súng là một cảm giác mà lần đầu tiên trong đời Langdon trải qua... một viên đạn sượt qua da thịt. Tiếng gió rít ròi như một cái roi da quất xuống thật mạnh, viên đạn sượt qua người anh, trúng vào tảng đá hoa cương và bụi bay tung tóe.

Tim đập thình thịch, Langdon đẩy tay thật mạnh, thu nót người vào hẻm dưới gầm quan tài. Lồm cồm, anh chui qua chiếc quan tài đá sang phía bên kia.

Hết đường.

Lúc này Langdon đang đối diện với bức tường sau của mộ phần. Không còn nghi ngờ gì nữa, cái góc chật hẹp này sẽ là nấm mồ của chính anh. Và rất mau lẹ, Langdon trông thấy nòng súng chĩa vào khe hở giữa quan tài đá và sàn nhà. Tên sát thủ hạ súng xuống song song với sàn nhà, chĩa thẳng vào người Langdon.

Không thể trượt được.

Bản năng tự vệ lúc này đã hoàn toàn chi phối đầu óc Langdon.

Anh xoay người nằm sấp xuống, song song với chiếc quan tài. úp mặt xuống, anh tì hai tay trên sàn, vết đứt do bị kính vỡ găm vào lúc ở trong Nhà mái vòm bí mật đau nhói lên. Mặc kệ, anh chống tay thật mạnh. Anh đẩy cho toàn thân cong lên trong một tư thế khá kỳ quặc, đúng lúc súng nổ. Đạn bay sượt qua dưới bụng Langdon, không khí rung lên, những phiến đá hoa cương lát sàn bị thủng lỗ chỗ. Mắt nhắm nghiền, cố chống lại cảm giác mệt mỏi đến kiệt quệ, anh cầu cho loạt đạn chấm dứt.

Mãi rồi nó cũng phải hết.

Tiếng băng đạn rỗng lách cách thay cho tiếng đạn nổ ầm ầm.

Langdon chậm chạp mở mắt ra, chỉ sợ hai mí mắt có thể gây ra tiếng động. Cổ nén đau, anh giữ nguyên tư thế của mình, như một con mèo đang vươn vai. Không dám thở. Tai ù đi vì tiếng súng, nhưng Langdon vẫn cố lắng nghe xem kẻ giết người có dấu hiệu bỏ đi không. Yên lặng. Nghĩ đến Vittoria, anh thầm ước có thể làm gì đó để giúp cô gái.

Rồi một âm thanh khủng khiếp vang lên. Gần như không phải tiếng người mà là tiếng gầm gào lên gân lên cốt.

Chiếc quan tài đá bên cạnh Langdon bỗng nghiêng lên. Thấy khối đá hàng trăm cân sắp sửa đổ chụp xuống người, Langdon nằm bẹp xuống sàn. Trọng lực đã thắng lực ma sát, và nắp quan tài trượt xuống ngay bên cạnh anh. Tiếp đến là chiếc quan tài, nó trượt khỏi bệ đỡ, rồi úp xuống người Langdon.

Langdon biết hoặc là anh bị chụp vào bên trong cỗ quan tài, hoặc là sẽ bị nghiền nát dưới gờ mép của nó. Thu đầu và chân lại hai tay ép chặt vào mạng sườn, Langdon nhắm mắt chờ đợi cỗ quan tài đá đổ sập xuống.

Rồi cỗ quan tài sập xuống, mặt đất rung lên. Mép trên của nó sập xuống chỉ cách đầu Langdon có vài li làm anh tê nhói đến tận chân răng. Cánh tay phải cứ tưởng sẽ bị nghiền nát, thế mà lại không hề hấn gì. Mở mắt ra, Langdon thấy một luồng sáng.

Cạnh bên phải của chiếc quan tài vẫn chưa trượt hẳn khỏi bệ đỡ và đang lơ lửng. Tuy nhiên, ngay trên đầu anh hiện ra khuôn mặt của thần chết, thần chết theo đúng nghĩa đen của nó.

Chủ nhân của mộ phần đang lơ lửng ngay trên đầu anh, những cái xác đã phân huỷ thường dính chặt vào đáy quan tài.

Bộ xương đung đưa như một người tình dịu dàng, rồi nghe có tiếng nứt gãy, nó đầu hàng trước trọng lực và đổ sụp xuống. Cái xác lao xuống, ôm ghì lấy Langdon, bộ xương mục đã mủn ra thành bột rơi như mưa vào mắt và miệng anh.

Langdon còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy một bàn tay thò vào trong mép quan tài, lần mò, dò dẫm trên bộ xương mục, y như con trăn đói. Bàn tay ấy tiếp tục lần sờ cho đến khi chạm vào cổ Langdon, rồi siết chặt. Langdon cố sức chống cự lại những ngón tay cứng như thép đang siết chặt thanh quản của anh, nhưng tay áo bên trái của anh đã bị kẹp vào mép quan tài đá. Chỉ còn có tay phải được tự do, Langdon cuống quýt chống chọi.

Langdon thu chân lên, tận dụng khoảng trống ít ỏi bên trong cỗ quan tài, cố đặt bàn chân lên đáy quan tài trên đầu. Đây rồi. Thu người, anh dận mạnh hai chân. Đúng lúc những ngón tay cứng như sắt bắt đầu siết mạnh hơn nữa vào cổ

bọng, Langdon nhắm mắt, chống mạnh chân lên. Cổ quan tài chuyển động rất ít, nhưng thế là đủ.

Có tiếng đá nghiêng vào đá nghe lọng óc, rồi cổ quan tài trượt hẳn khỏi bệ đỡ, và đổ hẳn xuống sàn. Mép quan tài nghiêng vào bàn tay của hắn, kẻ giết người đau đớn kêu thét lên. Những ngón tay đang siết cổ Langdon rời ra, rồi biến mất trong bóng tối. Khi hắn rút được bàn tay ra, cổ quan tài đổ phịch xuống, úp chặt xuống nền đá hoa cương.

Chỉ còn lại bóng tối mịt mù.

Không một tiếng động.

Không thấy có tiếng đập phá cay cú trên cổ quan tài đã bị lật úp. Không có bàn tay nào cố lần mò sờ soạng. Chẳng thấy gì.

Nằm cạnh đồng xương mục trong bóng tối, Langdon cố chống cự lại một thứ bóng tối khác đang muốn chụp lấy tâm trí, anh hướng ý nghĩ của mình về cô gái.

- Vittoria. Em còn sống hay không?

Nếu Langdon biết sự thật - cảm giác kinh hãi tột độ mà Vittoria sẽ phải trải qua khi hồi tỉnh lại - thì hẳn anh đã thương cô gái đến mức sẽ cầu cho Vittoria được chết đi.